

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
în America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Pentru ușurarea greutateilor

Dacă bucatele n'au preț în piață, să îngrășăm cu ele vite, porci și galițe, cari se plătesc destul de bine

E toiu iernii. La câmp nu mai putem lucra. Stăm acasă și grijim de ce avem. Cu traiul nu stăm rău, căci a dat Dumnezeu și s'au făcut din belșug și grâu și porumb. Mai ales porumb este mult peste tot locul. Avem chiar întreacător, pe care îl putem vinde. E rău însă, că nu se plătește. Treizeci și cinci și patruzeci de lei cât ni-se îmbie pentru o felderă de porumb, este un preț așa de mic, încât nu ni-se răsplătește nici lucrul ce l-am făcut de cum am semănat și până am cules. Ne întreabă mulți, ce poate să fie cauza și nu știm ce să răspundem. Spun unii, că este prea mult porumb peste tot locul și astfel nu mai trebuie ca și mai înainte. Alții vorbesc, că s'ar fi oprit o mulțime de fabrici de spirit și din cauza aceasta porumbul nu mai are căutare. Ori cum ar fi, atâta e sigur, că avem mult și nu-l putem vinde, pentru ca să mai putem face fața atâtor cheltuieli ce avem.

Mulți plugari s'au hotărât să țină porumbul până la alte vremuri mai bune, când poate se va plăti mai bine. Dar nu e sigur, că la primăvara, ori la vară vor fi prețurile mai urcate. Poate să fie tot așa ca și acum. Și atunci n'am câștigat nimic. De aceea e mai bine, să se trudească și să-l valoreze în alt chip. Animalele se plătesc mai bine. Vitele, porcii și chiar și galițele, au preț mai bun. O păreche de boi îngrășați cu urluială de porumb, trag mult la cântar și astfel prețul crește. Cățiva viței ținți bine tot cu porumb, au preț minunat. Dacă aceste vite sunt ținute numai cu fân, nu se îngrășă și astfel prețul le rămâne tot scăzut. Ținându-le însă cu porumb, când sunt vândute, prețuesc bani mai mulți și acești bani nu sunt altceva, decât valoarea porumbului pe care nu vrea să ni-l cumpere nimeni.

Porcii încă se îngrășă bine cu porumb. Cățiva porci grași sunt o avere

și aceasta avere ori când are căutare. De aceea nici nu se poate un lucru mai cuminte în zilele de azi, decât o economie de porci. Cine are porumb mult să țină porci. Porumbul mâncat de un porc gras se plătește cu un preț de trei și de patru ori mai mare ca și când acel porumb e măsurat cu feldera.

E drept, că mulți plugari se tem să țină porci, fiindcă aceștia sunt mai primejduți de boale. Dar și aici să poate ajuta. Anume să-i oltuiască în contra boalelor. Ser de oltuit se împărțește dela Ministerul de agricultură și oricine cere, primește și ser și îndrumările de lipsă pentru oltuire.

Galițele grase încă se plătesc de minune de bine. O rață îngrășată se poate vinde cu 120—150 Lei. O găscă îngrășată se vinde și mai scump. Și rațele și găștele se pot ținea și mai ușor. De aceea ori cine are porumb pe care nu-l poate vinde, pe lângă vite și porci să îndoape și rațe și găște cât de multe. Prețul porumbului dat rațelor și găștelor e mai mare chiar și decât al porumbului dat vitelor ori porcilor.

Așa dară, în orice vreme, cât de grea, omul cu minte se poate ajuta, fără să se tot căiască. Căirea prea multă aduce numai pagubă, iară așteptarea după alte vremuri mai bune, e numai pierdere. Deci oricare econom, să se trudească în tot chipul și să-și valoreze averea pe ori ce cale, pe care numai o poate iscodi. De bună seamă, nu-i va părea rău și câștig va avea de bună seamă, așa că va putea face cu ușurință față greutateilor și năcazurilor.

Să ne aducem aminte de vorba înțeleaptă, care spune:

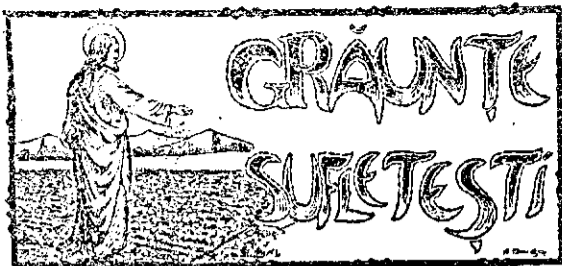
Ajută-te că apoi și Dumnezeu te ajută!

ALEGERILE COMUNALE ȘI JUDEȚENE. Potrivit cu noua lege administrativă, vom avea în curând alegeri pentru consiliile comunale și județene. Alegerile pentru județ se vor face, în ziua de 5 Februarie 1930. Alegerile pentru consiliile comunale rurale (pentru sate) se vor face între 9—26 Februarie și 2—4 Martie. Comunele compuse din mai multe sate (în vechiul regat), aleg între 8—12 Martie. Municipiile, adică orașele mai mari, aleg în ziua de 16 Martie.

NUNTĂ MARE ÎN ITALIA. Prințul Umberto, moștenitorul tronului, s'a cununat în ziua de 8 Ianuarie, cu Prințesa Maria Jose, fiica familiei domnitoare din Belgia. Binecuvântarea bisericească a dat-o Cardinalul Maifi. S'a făcut un ospăț ca în povești. Toate țările din Europa și-au avut trimișii la cununie, în numele României a fost de față Prințul Ghica, ministrul nostru la Roma. Din prilejul nuntei, Regele Italiei a iertat toate restanțele de dare ale locuitorilor din Roma, iar mirele a scos pe cheltuiala toate zăloagele pe cari sărăcimea orașului le avea la „Muntele de pietate“ adică la casa de zăloage, și le-a dăruit vechilor proprietari. În ajunul cununiei mirii au fost felicități de către trimișii tuturor județelor Italiei. Socrii mici încă au fost de față la cununie.

DIN PILDELE ALTORA. Un lucrător dintr'o fabrică americană a moștenit de curând dela o rudenie a sa, suma de un milion și jumătate lei, adică o avere mare, fără îndoială. Și ce credeți că a făcut norocosul moștenitor? S'a lăsat de lucrul din fabrică și s'a apucat de boierie și de chefuri? Ba, nici decum. El a rămas și pe mai departe în fabrică și urmează să muncească tot atât de sărguincios, ca și înainte de moștenire!

DIN ȚARA BOLȘEVICILOR. Un soldat rus fugit dela bolșevici, povestește că la Odesa prăvăliile n'au de loc nici un fel de marfă. Pâinea se dă cu cartela. Carne nu se găsește. După ceasul 6 seara nimeni nu are voie să iasă afară din casă, altcum este împușcat fără nici o vorbă. Cerșetorii umblă în cete și tâlhăresc ziua în amiază mare. Femelle își vând trupul. Așa-l în țara bolșevicilor. Să ne ferească Dumnezeu de așa gospodărie.

Datorințele noastre față de sfânta cuminecătură

Față de sfânta cuminecătură noi creștinii avem mai ales trei datorințe: 1) ca să-l cercetăm pe Domnul nostru Isus Hristos, care se află pe altarele bisericilor noastre, cât mai des, 2) să i-ne rugăm cât mai mult și 3) să-ne cuminecăm cât mai adeseori.

Datorința noastră de căpetenie este să-l cercetăm pe Isus, care se află pe sfintele noastre altare, cât mai des. În privința aceasta pilda cea mai bună ni-au dat-o sfinții, atât cei din biserică răsăriteană cât și cei din biserică apuseană. Cei trei mari lucetari ai bisericii răsăritene: sfinții Vasile cel Mare, Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gurădeaur s-au rugat zi și noapte în fața Domnului nostru Isus Hristos de pe sfintele altare și i-au făcut rugăciuni atât de frumoase, încât și astăzi le rostim, minunându-ne.

Sfântul Francisc de Xaver ziua întreagă se obosia ca să măntuiască suflete cât mai multe, iară noaptea o petrecea aproape întreagă în fața sfântului altar. Sfântul Ioan Francisc Regis toată ziua spovedea ori predica, iar noaptea intra în biserică și se ruga. Iar dacă afla ușa bisericii încuiată, se trăgea lângă ușa din fața bisericii, ca să fie scutit de vânt și de frig și se ruga într'una. Sfântul Aloisiu Gonzaga, până era călugăr tinăr superiorii lui se trezeau că nu-l află nicăiri. În sfârșit

l-au aflat în biserică, în genunchind în fața altarului. Starețul l-a certat cu blândețe, că trebuie să se supună regulilor mănăstirii și că la biserică numai în timpul liber i-se cuvine să meargă. Atunci sfântul Aloisiu s'a obișnuit a-i zice lui Isus, ori decâte ori n'avea vreme să-l cerceteze: «Du-te dela mine, Doamne, du-te dela mine. Doamne, nu mă reține, lasă-mă să merg, că astfel cere părintele stareț». Despre sfântul Venceslau, regele Boemiei, se știe că și noaptea mergea la biserică și se ruga în fața sfintei euharistii (cuminecături). Cardinalul Bellarmin, unul dintre cei mai mari învățați ai bisericii apusene, nu trecea, pe când era încă student, nici când pe lângă vreo biserică, fără de a intra pentru câteva minute și fără de a se ruga în fața sfântului chivot. Întrebat, pentru ce o face aceasta, răspundea: «Ar fi necuviincios a trece pe lângă casa unui prieten și a nu-l saluta». Acelaș răspuns l-a dat și sfânta Magdalena de Pazzis, care-l cerceta pe Domnul cel puțin de trei ori la zi. Sfântul Vincențiu de Paula spunea că fără de a-l cerceta pe Isus cel puțin odată în zi, ar muri cu siguranță. Fericitul Ludovic de Ponte își petrecea întreaga vreme liberă în fața sfântului sacrament al euharistiei, așa încât oamenii l-au numit păzitorul credincios al chivotului. Preotul Baltazar Alvarez privea de multe ori, când se afla departe de biserică, spre partea aceea unde știa că este vreo biserică și se minuna, că palatele bogăților mișună de oameni, cu toate că n'au de așteptat decât bunuri pământești dela ei, pe când bisericile, unde se află Domnul nostru Isus Hristos, sunt goale. Părintele călugăr iesuit Saleziu mergea zilnic de 5—6 ori ca să adoreze sfânta euharistie, de aceea l-a învrednicit Dumnezeu să moară în fața sfântului altar. Călugărița Maria Diaz s'a rugat de episcopul ei, să-i dea voie să locuiască pururea în corul bisericii, pentru că să fie cât mai aproape de prietenul ei Isus.

Contele Rudolf de Habsburg era servitorii săi la vânătoare, când auzi de departe un clopoțel. Un preot ducea sfânta împărășanie la un bolnav, iară copilul care îl petrecea suna cu clopoțelul. Ajungând la un părau, care în urma ploilor eșise din alvie, preotul se pregătea să se desculce ca să treacă părau. Văzându-l contele Rudolf, s'a coborât de pe cal și a predă calul preotului ca să treacă părau. După o jumătate de ceas preotul i-a adus calul înapoi, mulțămindu-i pentru binefacerea Contele însă nu s'a învoit ci a răspuns: «Calul, care l-a purtat pe Domnul meu, nu-l voi mai încăleca, slujească și pe mine departe bunului Dumnezeu». Preotul i-a mulțămît zicând: «Dumnezeu Vă va răsplăti cândva fapta această». Și de fapt contele Rudolf de Habsburg fu ales rege peste mult, la anul 1273, rege al Germaniei.

Regina Cristina a Spaniei, moartă abia anul trecut, trecea în ziua de 21 Februarie 1896, întovărășită de fratele ei, cu trăsura pe străzile Madridului (capitala Spaniei). Deodată văzu pe un preot care ducea sfânta împărășanie la un bolnav. Regina opri numai decât trăsura, se coborî dimpreună cu fratele ei și-l poartă pe preot în trăsură, iar ea dimpreună cu fratele ei însoțiră sfânta împărășanie până la casa bolnavului, înghenunchind la cuminecare și dăruind bolnavului bani bijuterii.

Regele Ferdinand II al Boemiei se afla odată și el la vânătoare când a văzut pe un preot, ducând sfânta cuminecătură la un bolnav. Coborîndu-se de pe cal, l-a petrecut pe preot până în coliba bolnavului. După împărășire preotul i-a zis bolnavului: «Fii fericit, iubite, că astăzi ai avut doi regi la tine în casă, pe Isus Hristos, regele regilor, și pe Ferdinand, regele Boemiei!»

Regele Carol II al Spaniei se plimba

Foița „UNIRII POPORULUI”

GIUNIELE ȘI LEU

Poezie în grai popular din părțile Sarmisegetuzei

Pi su d'umbra vișatei
Giunte calu-'m potcoveșcie
Cu potcoavele die-aramă
Cu cunte die sârmă d'albă.
Iel pă murg să-'ncălecare
Și să dare die-a săltare,
Saltă icl saltă coltē,
Saltă-'n vîrșil munșilor,
Supt on spinie d'influrit
Găsēm leu d'adurmit.
Până giunte să gândiē
Leu i-să pomeniē.
Leu diin gură-'m grăiē:
„Da tu tînterel voinlic
Tu aici dîi cî ai venit?
Sau zîlele le-ai gătit,
Sau vițața ț-ai urât.”
Mîrel diin gură-'m grăiē:
„Nîcî zîlele n-am gătit,
Nîcî vițața n'am urât,
Ș-am venit să nîe luptăm.”
Să lupta cît să lupta,
Să lupta o zî die vard
Zî die vard până-'n sară,
Cân-'m fî și-'n murg die sară
Dusă giunte leului,

Cum mi-l dusă nu mi-l pusă.
Să lupta a doua oară,
Să lupta cît să lupta,
Să lupta o zî die vard
Zî die vard până-'n sară,
Cân-'m fî și-'n murg die sară
Dusă giunte leului,
Cum mi-l dusă gîos mi-l pusă
Pă tril sfoară die mătasă
Ca mâna la pumn die groasă.
Iel pă leu să-'ncălecare
Și să dare die-a săltare,
Saltă icl saltă coltē
Saltă-'n curtlea giuntelui.
Giunte diin gură-'m grăiē:
Ieș' ofară maica mē,
Die-'m descuie porțilē,
Că'f-aduc un leu legat,
Leu legat ntevătămat
Nîcî în săbit nu-i tălat,
Nîcî în pușcă nu i pușcat,
Numa-'l la luptă luptat.”
Maica din casă esin'
Diin lacrimi die-abē zărin'
Die suspin die-abē grăin':
„Ferică die mîntē Doamnel —
Că am haznă c'am scaldat,
C'am scaldat s'-am duplecat,
Că 'm-aducē leu legat
Leu legat ntevătămat
Nîcî în săbit nu i tălat
Nîcî în pușcă nu-i pușcat
Numa-'l la luptă luptat.”

Culeasă de Ștefan Țarină

Cărăbușul

Îndată ce soarele de primăvară a încălzit pământul și a înverzit câmpul și grădinile, a și început să roiască, în aerul cald, mulțimea cărăbușilor sau a gândacilor de Mai, cari se reped cu furie la frunzișoarele fragede, ca să-și astâmpere foamea de peste iarnă și-apoi să sboare mai departe în căutarea soților, sau în căutarea unui culcuș bun, unde femeiușca să-și depună ouăle.

Cărăbușul e foarte vechiu în țara noastră și-i răspândit în toate ținuturile României. În unele locuri li zic Găinuș și Cărăbuș Mare, iar în altele Bazarin, Bumbăr și Gândac de Mai. Numele din urmă li are fiindcă el de obicei nu umblă decât în luna lui Mai.

Gândacul de Mai e cunoscut de toată lumea. — Are un corp de vre-o două degete și acoperit de o scoarță tare, de culoare arămie, iar pantecele cu pete albe. Aripile și picioarele sunt mai mult brune. Coarnele sau antenele au la vîrf un mînunchiu de foițe, cari li ajută la pipăit. Foițele sunt mai mari și mai multe (7) la bărbați; mai mici și mai puține (6) la femei.

Dar cecece interesează mai mult pe cetitorii acestei foi, care este cea mai bună din România, pentru orice sătean, telul de trai și de înmulțire al cărăbușului. Să urmărim deci pas de pas creșterea lui.

odată pe hotarul capitalei sale, când văzu pe un preot, ducând sfânta împărtașanie la un bolnav în satul învecinat. Il poști pe preot în trăsură, închise el însuși ușa trăsurii și petrecu sfânta cuminecătură pe jos până la bolnav. Când ajunseră la casa bolnavului, a ingenuncheat până s'a cuminecat bolnavul, apoi îl așeză pe preot iarăși în trăsură și-l petrecu tot pe jos până la biserică, după ce porunci ca tata grădinarului bolnav să primească o sumă mare de bani.

Principele Teodosiu II din Briançon (Franța) obișnuia să-și întrerupă somnul oricâteori auzea noaptea clopoțelul care vestea că preotul duce la vreun bolnav sfânta cuminecătură. Mai mult, el ducea cu sine și o făclie și poruncea tuturor servitorilor săi să facă și ei așisderea. «Cu deosebire noaptea, când supușii cei oboșiți dorm, prințul trebuie să dea Domnului Domnilor onorurile cuvenite», — le spunea el curtenilor săi, oricâteori se întâmpla să-l petreacă pe Isus noaptea.

Un ofițer se plimba odată pe stradă, îmbrăcat în civil. Plimbându-se văzu pe un preot cu patrafirul după cap, ducând sfânta cuminecătură. Ofițerul a ingenuncheat până a trecut preotul. Din întâmplare l-au văzut câțiva colegi, iar seara la cină i-au spus: «Nu i-se cuvine unui ofițer să ingenunche pe stradă». «Dați-mi voie să vă pun o întrebare — răspunde ofițerul. — Dacă l-ați vedea pe Maiestatea Sa Regele pe stradă, îmbrăcat civil și încă foarte simplu, nu i-ați da onorul cuvenit?» — «Cum nu? — răspunseră ceilalți ofițeri — Maiestatea Sa este tot Maiestatea Sa, oricum ar fi îmbrăcat». Ofițerul răspunde: «Foarte bine, întocmai așa mi-s'a întâmplat astăzi înainte de masă și mie. L-am întâlnit pe Dumnezeu însuși, îmbrăcat în formele pâinii și ale vinului, iar eu n'am făcut alta decât că i-am dat onorul cuvenit. Ași fi fost un laș fără de seamă, dacă nu-i dădeam

acest onor, de teama ca să nu fiu batjocorit de oameni.»

Dacă sfinții, regii și ofițerii dau astfel de cinste Domnului nostru I. Ius Hristos, noi creștinii pentrece să ne lăsăm mai pe jos? Bisericile sunt deschise din ordinul arhierilor noștri, ziua întreagă. Pentrece nu mergem deci și noi zilnic la biserică, adorându-l pe Isus și numai câte 2—3 minute la zi? Nu-l auziți, cum vă chiamă: «Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi» (Mateiu 11, 28)? Sfânta Terezia spune că Hristos mai multă mângâiere dă oamenilor în sfânta cuminecătură, decât întreagă lumea cu toate serbările și veselile sale. Sfântul Alfonso Maria de Ligouri spune că în apropierea sfintei cuminecături cei necăjiți și întristați devin veseli, cei simpli devin înțelepți, cei slabi tari, cei săraci bogați. Tot sfânta Terezia spune, că oițele cari pasc mai aproape de păstori sunt mult mai grase decât celelalte, pentrucă ori de câteori mănâncă păstorul le aruncă și lor câte un brâu de mămăligă ori de pâine. Tot așa trebuie să fie mai buni și creștinii cari se apropie mai adeseori de sfânta euharistică. Sfântul Ieronim zice, că vulturul se aruncă din înălțime ca o săgeată, îndatăce simte că este undeva cât de puțină mâncare. Tot așa să ne grăbim și noi la sfânta euharistică, care este nutremântul sufletului nostru, pentrucă tot așa au alergat toți sfinții la acest izvor al raiului, asemenea cerbilor la izvor. Precum îți întoarcă oricare om cum se cade vizita, dacă-l cercetezi, tot așa ne va cerceta și pe noi Domnul nostru Ius Hristos, drept mulțămărită că l-am cercetat și noi.

Să-l cercetăm deci cât mai des: 1) ca să-i facem bucurie, că el a zis: «Bucuria mea este de a pe-rece cu fiii oamenilor». 2) Dacă Isus s'a oboșit să vină din ceriuri la noi pe pământ, iar din dragoste pentru noi s'a lăsat batjocorit, scuipat, bătut, încununat cu spini și răstignit, — noi

pământeni să nu avem atâta cultură și omenie ca să-i reîntoarcem cel puțin din când în când vizita? 3) Cei mai mulți dintre noi sunt bolnavi sufletește, adică păcătoși. Isus însă a zis: «Celce mă va mânca pe mine, acela încă va fi viu prin mine» (Ioan 6, 57) și «celce va mânca pâinea aceasta, viu va fi în veac» (Ioan 6, 58). Așadar viața noastră acolo este pe sfântul altar, n'avem decât să ne apropiem de ea și să ne vindecăm și să fim vii. Muieră, care era întru curgerea sângelui de 12 ani, s'a atins de haina lui și s'a vindecat zicând: «De mă voi atinge măcar de hainele lui, mă voi mântui» (Marcu 5, 27); — cu cât mai ales ne vom putea deci vindeca noi, ceice nu numai hainele ci și însuși preacuratul său trup îl putem atinge? Israelii se vindecau și dacă numai priveau la șarpele de aramă; cu cât mai sigur ne vom vindeca deci noi, cari îl putem privi în față pe Dumnezeu nostru însuși?

Iuliu Maior.

Cântăreții din Rusia n'au vole să cânte în biserică. Guvernul bolșevic a oprit pe toți cântăreții din Rusia să mai cânte la vre-o biserică. Acela care s'ar încumeta să calce această poruncă, va fi șters din șirul cântăreților. Până acuma corurile rusești erau cele mai frumoase, de aici înainte în bisericile rusești nu vor mai fi coruri, spre marea bucurie a lui Belzebug și a trimișilor săi pe pământul Rusiei.

Di Iorga pleacă la America. Românii din America l-au rugat pe di Iorga să meargă la ei și să-i cerceteze și să le țină câteva vorbiri, că-i trimit ei bani de drum. Di Iorga s'a învoit și a plecat mai întâi la Paris, unde are să țină câteva cursuri la universitatea Sorbona, iară, în 15 Februarie, pleacă la America.

Gândacului de Mai îi trebuie trei ani până când din micuț ajunge mare. Primăvara femeiușcă de cărăbuș se afundă în pământ de o șchioapă bună (10—20 cm.) Acolo face un culcuș mic, în care depune vre-o 40 de oulețe. După aceasta iese afară, se împerechează odată și iar intră în pământ, dar în alt loc, unde mai depune vre-o 30 de ouă. Lucrul acesta îl repetă, până are 3—4 cuiburi, cu peste 100 de ouă, într'o singură primăvară. După ouat, care ține cam 40 de zile, cărăbușii dispar cu toții și nu-i mai vedem în anul acela.

Ouăle așezate în pământul cald încep să se clocească, iar după 20 de zile ies din ele niște viermișori lungi, de culoare albă, cari nu sunt altceva decât puii de cărăbuș.

Ca orice nou născut, viermișorii aceștia umblă îndată după hrană. Prima lor mâncare sunt rădăcinile plantelor. Se cațără de ele și le rod mereu până toamna târziu, când se lasă mai afund în pământ, ca să nu-i atingă frigul de peste iarnă. În primăvara următoare iarăși vin mai la suprafață, unde găsesc rădăcini.

Acum încep al doilea an de viață. Sunt mult mai mari, așa că și răul pe care-l fac, prin roaderea rădăcinilor, este mai simțitor. Și'n anul acesta ca și'n cel trecut rod și distrug la rădăcina legumelor, a semănăturilor și a pomilor, până spre iarnă. Atunci se ascund din nou mai adânc

în pământ, ca să nu-i vatem frigul, pentru ca soarele primăverii viitoare să-i aducă iarăși la masa lor bogată și gustoasă.

Viermișorii albi după acestea două ierni apucă în al treilea an. Acum sunt mai mari ca ori când și de aceea pagubele pe cari le produc sunt mult mai numeroase. Atacă toate grădinile, făcând să îngălbenească straturi întregi de legume. Distrug altoii, plantațiunile de viță tină, iarba din pășunate, porumbul și altele. De câte ori am văzut pe plugarii noștri, cum rânduri-rânduri de porumb se culcă la pământ și cuprinși de mare durere zic: îl roade ceva la rădăcină.

În toamna acestui an viermișorii de cărăbuș se vără mai de timpuriu în pământ și se pregătesc să devie mari. Pentru aceasta se lasă într'un somn liniștit și rămân așa mai multă vreme. În decursul acestui somn, care este un fel de amorțală, viermele își schimbă pielea cu una tare, sub care întreg corpul suferă mai multe schimbări, iar colo prin luna lui Februarie iese din el un cărăbuș în toată regula, cu picioare, coarne și aripi în putere. El însă rămâne tot în pământ până dă verdeața și serile calde din luna lui Mai, când apare și el pe primele frunze, cum au făcut și părinții lui acum trei ani de zile.

Din cele văzute până aci scoatem, că pagubele cauzate de gândacul acesta și viermișorii lui sunt multe și mari. — A-

dulții, adică cei mari, desbracă arborii de frunze, pe cari le taie și macină mărunț cu niște dinți mici și ascuțiți. Unii iubesc mai mult frunzele de plopi și nuci, alții mănâncă mai bucuros pe cele de stejar, viță de vie, ori de arțar, de mestecăn, de prun și de cireș. Dar în lipsa acestora se mulțumesc și cu altele.

Viermișorii albi par a fi ceva mai alegători. — Le plac numai rădăcinile dela anumite plante, — cum sunt cele de căpșuni, de fragi, de salată, de viță tânără, de altoi, de nutrețuri și de porumb.

După ce cunoaștem răul pe care ni-l face cărăbușul și puișorii lui, să vedem, cum ne putem apăra de el.

Măsurile de apărare sunt multe. Eu însă nu voi arăta aci decât acelea, cari pot fi întrebuițate de săteni, pentru binele agriculturii lor.

Prima și cea mai bună este recoltarea (culegerea) cărăbușilor mari. Ne ducem în luna lui Mai, în fiecare zi, des de dimineață, între orele 3 și 7 și scuturăm pomii sau orice alt arbore, pe care găsim gândaci. Noaptea și dimineața pe răcoare ei sunt amorțiți pe frunze și la cea mai mică mișcare cad ca ploaia, la pământ. De jos îi culegem în niște săculeți și-i ducem pe loc. Recoltarea aceasta trebuie făcută cât mai în primăvară, până nu se ouă femeiuștele.

Culesul acesta nu e greu și-l poate

Anul nou la București

**Cuvânt de felicitare al primului ministru către Rege și Regență
Răspunsul Principelui Nicolae, în care se cuprind
bune nădejdi de viitor**

După datina din bătrâni, anul nou s'a serbat la București cu mare pompă. Familia Regală întregă, în frunte cu M. S. Regele Mihai, Inalta Regență și Membrii. Guvernului aflători în capitală, au luat parte la un serviciu religios care s'a slujit în biserica Patriarhiei. Mai erau de față și toți generalii și alți ofițeri înalți aflători în București, precum și căpeteniile oficiilor.

După slujbă, M. S. Regele Mihai și Alteța Sa Regală Prințul Nicolae au primit defilarea trupelor de onoare, după care toți înalții demnitari au urmat Familia Regală și Inalta Regență în Saloanele Patriarhiei. Acolo d. Iuliu Maniu, primul ministru al țării, a rostit o cuvântare sărbătorească de felicitare, la adresa Regelui, a Familiei Regale și a Inaltei Regențe.

D. Maniu a spus cam următoarele:
— Ranele războiului de acum 12 ani nu sunt încă tămăduite. Dimpreună cu granițele vechi multe s'au schimbat. În întreaga lumea altfel sunt oamenii astăzi, decum au fost înaintea războiului. Cei 12 ani dela războiu încoace n'au fost de ajuns,

face orice om. Dar e mai bine să-l faci învățătorul cu copiii de școală. Face grupe de câte patru și le împarte prin grădinile din sat, începând de prin Aprilie și continuă în luna lui Mai, până umblă tot satul și toți arborii din jurul satului.

Pentru ca băeții să fie aplicați la cules, învățătorul cu primarul pot hotărî să plătească un kilogram de cărăbuși cu 5—10 lei. În felul acesta copiii adună atâția gândaci, cari și-ar face pagube de mii de lei.

Copiii pot scutura crengile cu prăgini lungi. Metoda aceasta e atât de bună și ieftină încât în multe țări s'a introdus în școală prin lege.

Dar ce să facem cu viermii albi sau pulii din pământ? Pe aceștia îi culegem cu ajutorul plugului. Arăm bine afund toate miriștile, imediat după secerat, căci atunci găsim pe rădăcini cei mai mulți viermi. Luăm un copil sau doi cu noi și-i punem în brazdă pe urma plugului, să culegă într'un săculeț până la cel din urmă viermișor alb și să-i ducă acasă la rațe ori la găini.

În felul acesta lucrăm bine și pământul și în același timp îl curățăm și de găzele acestea urâte și atât de stricătioase.

Culesul viermilor albi din brazdă trebuie făcut la toate arăturile, atât toamna cât și primăvara.

Pământurile mai căutate Gândacilor

ca să se înlăture greutățile rămase după marea înțeleștare a popoarelor.

De sub acestea greutăți nici țara noastră n'a putut încă să scape. Valul necazurilor n'a trecut, precum n'a trecut nicăieri în lume. Însă, națiunea română și poporul, stând strâns împrejurul Coroanei și a Tronului, necazurile vor fi biruite toate. O țară bogată, cu un popor harnic, cruțător și iubitor de ordine, vor răzbi toate necazurile și greutățile cari ne mai apasă.

Trăiască M. S. Regele, Familia Domnitoare, Inalta Regență!

Trăiască Țara!

Răspunsul Inaltului Regent Nicolae

La cuvântarea de mai sus a d-lui prim-ministru Iuliu Maniu, a răspuns Alteța Sa Regală Prințul Nicolae, care a spus din cuvânt în cuvânt următoarele:

Domnule prim-ministru, în numele Regelui, al Familiei Regale întregi și al Regenței, vă mulțumesc pentru frumoasele urări ce ne-ați adus.

de Mai, pentru depunerea ouălor, sunt cele nisipoase, poroase, fără bulgări, cari nu prind coajă și nu fac crepături.

Pentru grădinile cu altoi avem o altă metodă. Sămănăm salată între rândurile de pomi. Viermii cari iubesc mai mult rădăcinile de salată, s'adună la aceasta și astfel scapă rădăcinile de pomi tineri. Căutăm apoi salata în fiecare zi și unde vedem că se usucă, scormonim cu hârlețul (cosmana) în pământ și omorăm toți viermii găsiți acolo.

Pe câmp și prin grădini adună mulți gândaci și viermi ciorile, corhii, țărăle, ciocârliile, codobatura, pițigoi, bufnița și alte păsări, de aceea noi facem rău când le alungăm din brazdă.

Din grădinile de legume se pot stărpi viermii albi când se face săpatul.

Am scris aceste rânduri, aducându-mi aminte de plângerea unui consătean al meu, care-mi spunea în vara trecută, că porumbul lui se usucă șir de șir, fiindcă-l roade ceva la rădăcină.

De încheiere nu vă pot zice, iubiti plugari, decât acestea: Trageți brazdă adâncă și curată, ca să crească roada multă și frumoasă.

Emiliu Mesaroș

Citiți „UNIREA POPORULUI“

După cum ați spus, trecem prin zile încă grele. Sunt încă multe de făcut în țara aceasta. Nădăjdum că împreună cu dv. tot guvernul, toată țara strâns uniți în jurul dinastiei, vom putea duce la bun sfârșit toate greutățile ce sunt în calea noastră.

Nu trebuie să uităm că greutățile acestea au fost create de marele război, care a fost câștigat și ne-a dat putința să ne strângem mâinile, toți fiii neamului românesc.

Avem o țară bună, pe care o cârmuți împreună cu Regența, ce vă dă tot sprijinul și cu armata, care e alături. Nădăjdum deci să putem merge pe un drum drept și bun și să putem ține aceste mâini unite pe vecie, pentru ca astfel să dobândim îndreptarea celor ce mai sunt de îndreptat în această țară.

În aceeași zi, toți miniștrii, președinții Corpurilor Legiuitoare și primarul Bucureștilor s'au dus la d. Maniu și l-au felicitat călduros de anul nou, ca pe căpetenia guvernului.

Salarizarea cantorilor

De mai multe ori s'au publicat în prețuțtoarele foaie „Unirea Poporului“ dela Blaj despre salarizarea cantorilor, și eu ca plugar zic, dar să fie cantorii salarizați și bine plătiți; însă zic, că acei cantori să fie bine plătiți, că sunt cantori și cu faptele și nu numai cu numele. Căci numele cantor este un nume mare și de mare însemnătate: să fie în biserică cantor în cântări și afară cantor în purtări. Și cum muzicantul bun cu muzică bună veseleşte pe nuntași, așa cantorul bun cu cântările lui, cu glas dulce și lin, veseleşte în biserică pe ascultători.

Însă du ere avem foarte mulți cantori, cari nici habar n'au de tipicul bisericesc, și cum cosașul bun fără coasă bună: așa nu poate fi cantorul fără de tipic. Eu am cutrierat prin multe biserici din ambe confesiunile, greco-cat. și ortodoxă, și am văzut multe lucruri neputrivite de ale cantorilor. Odată am fost într-o biserică chiar în ziua Paștilor la Inviere, și la încunjurarea bisericii cantorul diplomat a cântat în loc de Hristos a înviat: Iosif cel cu bun chip și Minorosițele mueri stând lângă mormânt. În anul 1927 am fost într-o biserică cu protopop foarte religios și chiar în ziua sfântului Gheorghe, fiind în aceeași zi și Sâmbăta Paștilor, dl protopop a pus toate ale Sâmbetei mari, cantorii toate ale sfântului Gheorghe. În alta biserică în ziua sfinților Vasile, Gheorghe și Ioan, 30 Ianuarie, cantorul a citit Apostolul din Sâmbăta a 5-a a marelui Post, apoi multele greșeli în cetiri și în cântări și lăsarea din ele nici nu le amintesc.

Domnii cantori, cum au interesul de salarizare să aivă mai bun interesul și despre alor slujbă mare și pe mine să nu fie cu supărare, să slujească conform tipicului, și plugarii și statul să se îngrijască de plata lor. Apoi cantorul, care tipicul bisericesc nu-l are, să-și aboneze „Unirea Poporului“ dela Blaj foarte de bun folos și de bună îndreptare, cu tipic bisericesc pentru slujbe bisericesti și cântări și cu învățături creștinești pentru fiecare, numai să o cetească cu luare aminte și cu dragoste mare; mai întâi grăunțele sufletești și la urmă cele politice și să aivă toate Cărțile Bunului Creștin și ce-i scris în ele să țină negreșit, ca să fie în veci fericit.

Al domnilor cantori de binevoitor

Georgie Cupcea,
plugar la Breb, Jud. Maramureș.

Șaptezeci de copii morți la un cinematograful

Sfășietoare întâmplare în ajunul anului nou — Nenorocirea s'a întâmplat într'un orașel din Anglia — Mulți părinți ai copiilor nenorociți au înebunit de durere

Anul 1929 s'a încheiat cu o grozavă nenorocire, care a umplut lumea întreagă de durere și compătimire. Durerea a fost cu atât mai mare, cu cât pacostea venită din senin și pe neașteptate, a căzut pe capul unor copilași nevinoși, a unor îngerași între 5—12 ani, și a unor bieți părinți, cari poatecă n'au slujit nici ei cu nimica, să dea peste dânșii o atât de cruntă lovitură a sorții. E vorba de cei 70 de copii din orașelul Paisley al Scoției (Anglia) cari și-au pierdut viețile, toți deodată, într'un foc de cinematograful. De ani de zile, nu s'a mai întâmplat pe tot rotogolul pământului o cumplire așa de mare ca cea dela comedia cu chipuri mișcătoare din Paisley.

soarta dușmănoasă a făcut să se nască o schinteie jucăușe la mașini

și, pe când copiii petreceau mai bine, a prins a se răspândi un fum gros și înecăcios în șura cea domnească și stafia rânjitoare a spaimii a ridicat în picioare pe toți copilașii. Într'o clipă toți au dat năvală spre uși, să iasă la largul, căci au simțit că se găesc în mare primejdie. Cinematograful s'a umplut de șipete sfășietoare și copiii nebuni de groază s'au prefăcut într'un mușunoi speriat. Toți voiau să iasă afară, dar, imbulzindu-se unii pe alții, au căzut claie peste grămadă, fără să mai poată scăpa, decât ici-colo câte unul. Spun martorii cari au văzut acea cumplire, că s'au făcut în jurul ușilor goloaște de copii de câte 2—3 metri de înalțe. Nu se mai zăreau prin fum de cât mânuțe zbătându-se în aer și ochișori zgâiți de groaza morții.

Cei cari au avut norocul să răzbată totuș afară, au scăpat cu hăinușele spintecate și cu obrăjorii plini de sânge și de zgărieturi cumplite.

Copiii nu au murit de foc ci de imbulzeală, de strivturi și de groază!

Intr'adevăr focul dela mașini nu fusese mare și copiii nu puteau să aibă nici un necaz din partea focului, mai cu seamă că mașiniștii l-au și stins repede. Doar fumul cel gros și înecăcios dacă le-ar fi putut

face unora rău. Focul nici n'a fost văzut de cei mai mulți copii, decât doar de puțini. Aceștia au început a striga cu groază mare: Foc, foc! Fugiți că s'au aprins mașinile! Inșă copiii n'au murit nici de foc, nici de fum, ci

s'au omorât ei unii pe alții în învâlmășala și în spalma cea mare.

Va zice cineva dintre cetitori: Ei, dar într'o atât de mare prepestenie, nu s'au găsit și oameni mari împrejur, mai ales în mijlocul unui oraș, cari să fi alergat, să scape pe copilași, scoțându-i afară, ori măcar deschizându-le ușile?

Ba da, s'au aflat și încă destul de repede! S'au aflat trecătorii de pe strada cinematografului, a sosit curând poliția, au sosit pompierii, însă vâlmășala cea mare a copiilor îngroziți cine s'o poată stăpâni? Și cine să poată scoate repede la largul două mii de trupuri tinere, căzute deavalma, pe scări, printre bănci și scaune, ori încolăcite și amestecate claie peste grămadă, în fum și în întuneric?

Pe când au reușit pompierii și poliștii să golească sala cinematografului, din 2000 de copii, șaptezeci nu mai erau decât trupuri

fără viață, înăbușite și sfârticate de marea cumplire.

Lățindu-se vestea în oraș, au năvălit părinții să-și caute copilașii. Și s'au văzut apoi celea mai înspălmântătoare priveliști cari se pot închipui. Sosiau mamele cu fețele îngrozite căutându-și fiecare odorul. Dar s'au izbit de zidul soldaților de pază, cari nu lăsau pe nimenia să se apropie de locul nenorocirii. Copilașii morți și răniți au fost culeși de doctori și duși, unii la spital, iar alții la casa de morți a cimitirului. Părinții nu știau cum să răzbată mai curând să-și afle copiii vii sau morți.

Tânguirile și plânsetele umpleau văzduhul cu jelanii lor.

Unele mame au înebunit de groaza așteptării și de durere. Iși frângeau mâinile și își spintecau hainele, strigându-și copiii pe nume. În sfârșit, doctorii dela spitalul unde erau copiii răniți, au cetit lista copiilor în viață. Acum unii părinți au înebunit de bucurie, aflând că copiii lor trăiesc. Alții au năpădit spitalul cu dea sila, să vadă cu ochii lor minunea de a le fi scăpat odoarele.

Iar șaptezeci de mumâni nu și-au mai văzut copiii decât întinși între făclii, gata de îngropare. Și s'a făcut cea mai jalnică îngropăciune de pe lume: Șaptezeci de sicrieșe duse deodată la locul de veci, cu nesfârșit șireag de părinți cerniți, cari blestemau soarta crudă care le-au îngropat cu sine atâtea nădejdi înflorite..!

Numele orașelului Paisley va rămânea de pomină cu grozavul său prăpăd de copii.

Iarăși bandă de hoși în jurul Zlatnei

Ce-i adevărat, pe valea Ampoiului au fost bande de hoși în toate vremile, dar parcă ea acum nu au fost de multă vreme. În vara trecută s'au petrecut multe jafuri în preajma comanelor Tăuș, Poiana, apoi în vestita comună de munte Iauri, de unde au chiar și prins pe un voinic al codrului găsind la el pe lângă arme și o sumă de vreo 180.000 Lei.

Nu se știe dacă aceștia pot fi în legătură cu ceata din jurul Zlatnei, care și aceasta operează jafuri de drumul mare, luând bani și lucruri de pret, bătând și chiar impușcând pe cei ce nu se supun de bună voie perchizițiilor. Jefuit-au cu nemulțumirea turmele de oi, cioporturi de câte 15 până la 20 de oi odată rupte din turme, iar acum mai nou, coboară la oraș și au început a

sparge prăvăliile

din Zlatna pe cari le jefuesc fără cruțare. Amintesc cazurile dela comercianții: Ios. Szomer căruia i-au făcut o pagubă de 30.000 Lei apoi d-lui Ioan Uzica de 25.000 Lei și lui Ioan Iancu iar de circa 20—25.000 Lei.

Fioros e cazul cu d-na Popa pe care în amiaza mare au surprins-o în casă singură, în timp ce soțul era la lucru în uzinele metalurgice, și legându-o strâns i-a înfundat gura cu un ștergar, au bătut-o până a rămas în nesimțire și apoi cotrobâind prin lăzi a dat peste frumușica sumă de 35.000 Lei pe care au dus-o cu ei. Și încă povestea nu-i sfârșită.

hoșilor le lipsea și o Evanghelle

pe care au și dus-o în noaptea de 3 Decembrie pătrunzând în biserica ort. din Valea Dosului, mai luând încă lingurișe de cuminecare, aierul și o prescură. Vor fi căutat la tot cazul și după bani, dar nu au fost.

Mare este mirarea și suspect e cazul, că atâtea jafuri după o altă, ziua și noaptea și încă

Intrarea în cinematograful cu pricina. Chipul trimis din Anglia, prin telegrafie.

Copilașii au cântat un ceas două de bucurie și au dat peste moartea!

Și în părțile noastre se înmulțesc într'una și zisele cinematografe, cari nu sunt altceva decât niște comedii cu chipuri luminoase, cari ies din gura unei mașini electrice și se dăpână pe o pânză mare în fața privitorilor. Orașenii se pretutindeni petrec în vremile de-acuma parte mult în fața acestor chipuri de cinematograful, încât s'ar putea spune, că cinematografele sunt uneori o adevărată patimă,

În orașele mai mari cinematografele fac reprezentații sau arătări de chipuri luminoase nume pentru copii, pentru cari ele sunt foarte plăcute și atrăgătoare. Așa a fost și în orașelul Paisley din Scoția, unde în cinematograful „Glen“ s'au adunat în ajunul anului nou peste două mii de copii, cari priviau în ceasurile de după amiază niște chipuri pline de haz și de voie bună, înfățișând întâmplări glumețe, din viața sălbaticilor. Pe pânză se arătau negrii buzați, cari făceau ghiduși și drăcovenii. Copiii petreceau de minune. Rificau sala cinematografului în slavă cu râsetele lor. Inșă,

instituta jandarmerie nu a putut descoperi nici un caz. Se vede că d-nii jandarmi sunt foarte comozi și pașnici, spre marea pagubă și durere a noastră. Dar să fim cu speranță mai bună în jandarmeria nouă. Și totuși ordine nu va fi! — Nu va fi până guvernul țării nu va aduce aceea lege care să pedepsească pe vinovat după fapte și pe făptuitorii mari cu pierderea vieții! Experiență clară și judecată dreaptă a avut faimosul Vodă Vlad Tepeș al Țării Românești când pe toți hoții și mișcii îi tragea în țepă în fața multimei. Și zic că numai cu o asemenea lege se va scăpa și România noastră de rușinea „Balcanică” iar mărîtilui guvern cu toții îi strigăm: în interesul obștească al națiunii s'o facă, și încă fără de întârziere.

(s. o.)

Dela Redacție. Acest număr al gazetei noastre, din cauza sfințelor sărbători ale Bobotezii s'a tipărit cu o întârziere. Incepând cu nr. viitor, gazeta va ieși regulat, după obicei.

Darul de Crăciun al Familiei Regale. Familia Regală a împărțit de Crăciun suma de 250 mii lei între săracii din București, Iași, Chișinău, Cernăuți, Craiova, Bărlad, Cluj, Sibiu și Timișoara.

Cine are cele mai multe aeroplane. Răspunsul e: Rusia, și anume peste o mie, vorbim bine înțeles numai de aeroplanele de războiu; pe când puternica Anglie n'are decât vre-o 500. Și de aici se poate vedea, ce oameni pașnici sunt bolșevicii, și cum doresc ei bunăînțelegere între popoare.

Ucigaș de mamă vitregă. Băiatul Teodor Ilie din comuna Tărcăița jud. Bihor s'a certat cu mamă-sa vitregă. În focul certei el a luat de pe perete pușca încărcată a tatălui său și a descărcat-o în pieptul mașterei. Femeia a căzut la pământ și, fiindcă glonteile îi intrase în inimă, a murit numai decât.

Țara despărțirilor este fără îndoială America. Acolo așa de ușor se despărțesc soții de căsătorie deolaltă, cum nici inchipui nu ne putem. Astăzi te cununi, mâine te duci la judecătorie și spui că nu ți-a plăcut cum ți-a zămbit nevasta, și a treia zi ești despărțit sau divorțat. Astfel de pildă în orașul Cook din statul Illinois în anul 1929 s'au despărțit acolo 9669 de căsătorii, ceea ce înseamnă câte un divorț pe oră.

Dragostea de mamă a unei cățele. Un țaran din Germania avea o cățea de a fată. Într-o dimineață țaranul a plecat la oraș cu un car de lemne. Căteaua și-a lăsat-o acasă, fiindcă orașul era departe ca la vre-o 25 de kilometri, și era în ajun de a face pui. Țaranul ajuns la oraș, și-a vândut lemnele, le-a descărcat, iară caii și i-a adăpostit în grajd, dându-le de mâncare.

Deodată se pomenește că intră căteaua pe ușă și se culcă lângă cai. Animalul credincios luase urma stăpânului său și a venit după el. Țaranul a netezit-o, a închis grajdul și a mers în oraș ca să-și cumpere câte ceva. După 2—3 ore, sosind înapoi, a găsit, spre marea sa surprindere, căteaua cu 7 căței lângă ea. Ce să facă acum? În căruța nu a putut

aseza căteaua, pentru că așezase două butoaie de vin. Se rugă deci de cărciumar, să țină căteaua și puii acolo, urmând să vină după câteva zile iară la oraș, și atunci o va aduce acasă.

A doua zi dimineața țaranul găsi căteaua și puii în grajd acasă. Puii erau vii, dar căteaua perise. Ce făcuse biata cățea? Ca să nu rămână în străini nici ea nici puii, ea făcuse de 14 ori drumul până în oraș și înapoi, adică cu totul 350 kilometri, dar perise de oboseală.

Nenorocirea vaporului bulgar, despre care am scris și noi în numărul nostru de Crăciun a fost destul de mare, cu atât mai ales că toate cele 27 persoane cari se aflau pe vaporul acela s'au înecat.

Spre știre. Direcțiunile școlilor secundare din Blaj ne roagă să publicăm următorul aviz:

În urma noului tarif postal intrat în vigoare cu 1 Ianuarie 1930, conform căruia orice corespondență a autorităților trebuie să fie îmbrătată, direcțiunile școlilor secundare din Blaj roagă pe toți aceia, cari așteaptă răspuns la scrisorile intrate la aceste direcțiuni, să alăture la cererile lor și câte un timbru de 6 respectiv 16 lei, după cum doresc să primească răspunsul simplu ori recomandat.

O boală de copii necunoscută la Berlin. Tot la Berlin s'a întâmplat și nefericirea următoare. 3200 de țărani germani au fugit din Rusia de groaza bolșevicilor și s'au așezat în Berlin. Deocamdată i-au așezat într-o tabără. După câteva zile copiii acestor țărani s'au îmbolnăvit greu, având mari fierbințeli, și după câteva ore au murit. Numărul morților este până acuma de 40. A doua zi s'au îmbolnăvit încă 50 de copii. Medicii stau vimiți în fața acestei boale și nu știu cum să-i ajute. Orice leacuri le-au dat, copiii n'au scăpat. Au chemat pe cei mai învățați profesori, au cercetat sub sticlă măritoare scuipatul copiilor, dar până acuma n'au fost în stare să cunoască pricinuitoarea boalei. Deocamdată au închis tabăra și o păzesc cu jandarmi, ca nimenea să nu se molipsească de această boală cumplită, care omoară aproape toți copiii.

Citiți „Cărțile Bunului Creștin”! Iată ce scrie în cercularul XXI din 1929 Înalt-preasfințitul nostru Mitropolit despre cea mai nouă broșură din „Cărțile Bunului Creștin”:

Ultimul număr din „Cărțile Bunului Creștin”, scoase pe înțelesul tuturor de neobositul profesor Iuliu Maior din Blaj, ne dă, pe mai bine de 200 pagini, tâlcul Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an.

Este o carte de mare folos pentru toți credincioșii bisericii noastre, dar poate fi de ajutor și pentru preoți, cari găsesc în ea material potrivit la omiliile ce le-ar face în sărbători.

O recomandăm deci cu toată căldura dorim ca preoții să-și facă din răspândirea ei chestie de conștiință.

„Cuvântul Adevărului” revista de predică a părinților călugări dela Mănăstirea Blaj scrie în numărul 1 din 1930 următoarele:

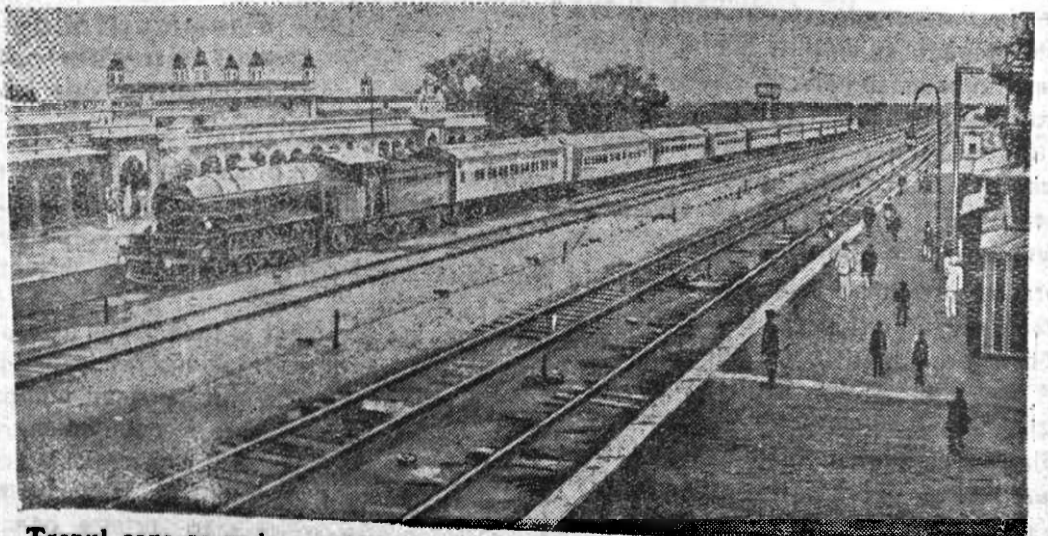
Această broșură de un exterior plăcut este a noua din seria „Cărților Bunului Creștin”. Ea cuprinde articolele tipărite deja în „Unirea Poporului” asupra evangheliilor din sărbători. A fost o idee fericită a le cuprinde într'un mănunchiu. Poporul, citind această cartică, se va obișnui să cerceteze comentarele oficiale ale bisericii la ss. scripturi, de altă parte va avea un mic Goffine, care cu timpul, poate deveni și mare.

Iată dară încă o carte bună. Cărțile bune se tot înmulțesc și dacă totuși poporul va rămâne în întunec, vina va fi a noastră, că nu le-am răspândit.

Această carte cuprinde bogată hrană pentru suflete. E o pășune bună pentru turma lui Hristos. Procurați-o și vă veți convinge.

O mare nenorocire într-o casă de nebuni. Un funcționar dela casa de nebuni „Cenerime” din Madrid, capitala Spaniei, voind să bea via cu apă minerală, a turnat în vin în loc de apă minerală venin împotriva ploșnițelor. El și cu prietinel său, cari s'au ospătat din vin, au murit între cele mai groznic chinuri, tot așa și doi pensionari cari l-au gustat. Venind apoi pe acolo vre-o 15 nebuni auzind vaietele celor patru nefericiți, s'au mișcat de ei, iar simțind mirosul vinului, l-au gustat. Șapte dintre ei au murit, iară opt însă se află pe moarte.

A murit după argășitul unei piei. Măiestru argășitor Nagy Elek din Satu-mare avea de învățacel pe băiatul de 16 ani Iosif Popovici. Ucenicul a argășit mai multe piei, între cari se vede că una a fost a unui animal mort de turbare. În ajunul Crăciunului ucenicul s'a plâns că are dureri mari, dar trecându-i durerile nici nu s'au mai gândit la vreo boală serioasă. A treia zi de Crăciun băiatului i-s'a făcut tot mai rău, și atunci măiestrul l-a dus la un medic, care a recunoscut boala și li-a spus că e turbare. Ucenicul a început apoi să fie tot mai neliniștit. A fugit acasă, a mușcat pe tatăl său și pe nevasta aceluia, iar după câteva ore de chinuri îngrozitoare a murit. Pe cei mușcați i-au trimis la Cluj, iar poliția a început cercetările pentru a descoperi, cine a vândut tăbăcarului pielea animalului turbat.

Trenul care se vede pe chipul acesta este trenul special al viceregelui Indiei, M. Lord Irwin —, care plecase din India spre Anglia săptămânile trecute. În gara din Neu-Delhi Indiatece a plecat trenul, bomba a explodat, dar n'a stricat decât ușa și podelele vagonului de mâncare, regele și regina rămânând neatinși.

Sevastian 45; Alexandru Gera 200; Hodoș George 100; Of. parohial Micăsasa 360; Nicolae Fodor 45; Of. parohial Bârzava 175; Dumitru Axente 45; George Mărt 45; Aurel Aghiresan 45; Octavian Albon 150; Bara Teader 80; Ioan Popa 135; Aoașan George 200; Gligor Ioan 200; Iulian Suci 75; Minu Prișca 80; Of. parohial Vințul de Jos 155; Constantin Zid 200; Iosif Heinrich 140; Vasile Bradu 130; Alexe Ardelean 140; George Costin 175; Lăzar Cârje 300; Toma Ioan 305; Ioan Butiurca 135; Buruian Ștefan 220; Iacob Moldovan 200; Crișălia Sârb 360; Sabo Nicolae 20; Dubelt Iosif 360; Nicolae Anca 175; Ioan Cicariu 400; Petru Jivoiu 175; Murgăș Simion 175; Cocoș Ioan 280; George Belea 175; Macarie Mastei 285; Vasile Marchis 1620; Păr. Nicolae Ticăciu 500; Gligor Ioan I. M. 80; Ștefan Benchea 45; Mihail Ponecky 165; Teodor Muntean 40; Sevestrian Ioan 45; Ștefan Ioan 135; Ioan Ciufudean 540; Achim Dragomir 100; Oltean Gligor I. D. 100; Vlas Vasile I Petru T. 200; Beldean Trifan 120; Nicolae Moldovan 360; George Șarlea 360; Bota Alexandru 360; Of. parohial Bicaz (Sălaj) 45; Grec Ioan 360; Flueraș Romul 360; Ioan Cădea 175; Ștefan Rașca 45; Hanc Teodor 50; George Gâina Bangău 80; Iosif Handaric 80; Gros Alexandru 45; Teodor Cădea 434.

Redactor: IULIU MAIOR.

România

Tribunalul Târnava-Mică Secția I-a.

No. Pers. Jurid. 560-3-1929.

Tribunalul ca instanță civilă deliberând asupra cererii făcută de Filiala Societății ortodoxe Naționale a Femeilor Române din Dicioșmărtin pentru acordarea personalității juridice prin petițiunea înregistrată sub No. 560 din 13 Aprilie 1929 și în prezența D-nei Ecaterina Boeru ca prezidentă a Filialei, Dr. Albu Vasile avocatul statului pentru Ministerul Cultelor și artelor și a D-lui Stanciu Stănescu procuror.

În urma dezbaterii orale terminate la 18 Noembrie 1929 în camera de consiliu în ședință publică a pronunțat următoarea:

Deciziune

Tribunalul acordă calitatea de persoană juridică Filialei Societății ortodoxe Naționale a Femeilor Române din Dicioșmărtin și ordonă ca după rămânerea definitivă a prezenței sentința să fie înregistrată în registrul pentru persoanele juridice al Tribunalului.

Această sentință a fost pronunțată în ședință publică azi 18 Noembrie 1929 în prezența reprezentantei Societății repr. Ministerului Cultelor și Ministerului Public.

Dumbrăveni, la 18 Noembrie 1929.

Președinte: (ss.) DÂRLEA

(939) 1-1

Grefier: (ss.) PRUNESCU

ANUNT

Farmacie orășenească

bine situată, cu aranjament modern și depozit abundant, într-o localitate de lângă linia principală a Căilor Ferate, unde sunt licee complete, școală superioară de comerț și altele

ESTE DE SCHIMBAT

cu o farmacie provincială cu bună situație.

Adresa la Administrația

„UNIREA POPORULUI“

A ieșit dela tipar și se poate comanda dela Administrația gazetei noastre precum și dela librării:

Calendarul dela Blaj pe 1930

Acesta este unul dintre celea mai frumoase și mai bogate calendare ardelenești, alcătuit anume pentru trebuințele preoților, ale cantorilor și ale poporului credincios, cinstitor de celea sfinte.

Preoții găesc în calendarul nostru cel mai nou tablou statistic (Șematism) întregii Provincii mitropolitane unite de Alba-Iulia și Făgăraș, cu toate adresele preoților, protopopilor și parohiilor. Găesc îndrumări tipiconale pentru toate duminicile și sărbătorile anului. Găesc o foarte bogată cronică bisericească, internă și externă cuprinzând întâmplările bisericești mai însemnate din întreaga lume. Iar în partea literară prețioase îndrumări pastorale.

Cetitorii din popor află în calendarul nostru cea mai nouă listă a tuturor gospodărilor și foarte temelnice sfaturi economice, care mare lipsă pentru plugari. Între altele se arată, ce trebuie să știe un econom care vrea să facă o vie nouă și îndrumări pentru stupari. Iar la partea de învățură și petrecere articole de poezii, povestiri și glume, din condeiele celor mai buni scriitori populari pe cari-ți avem.

Chipuri frumoase împodobesc acest calendar, alese cu mare îngrijire dintre cari amintim: *Icoana episcopului Petru Poni*, *Aron*, care a deschis înainte cu 175 ani vestitele școli naționale dela Blaj; *Icoana deschiderii școlilor dela Blaj* în 11 Octombrie 1754; *Icoana împăratului Traian* dela Roma în fața tîmbarului școlar dela Blaj din vremurile de redeșteptare; *Trei chipuri* foarte frumoase, dela scriitorii bările din Alba-Iulia, la 10 ani dela unirea cu Patria mamă; *Icoana sf. Iosif căldătorul*, ocrotitorul săracilor; *Chipul bisericii unite* dela București; iar la partea hazlie, două foarte interesante chipuri, înfățișând „*Moara de întinerire*“ și „*Răzbuirea lui Aghiuș*“, cari n-au mai fost văzute niciodată în românește.

Toate celea de mai sus fac din Calendarul dela Blaj pe 1930 o carte dintre celea mai folositoare și mai de trebuință pentru oricare casă creștinească. Cine n'are măcar un calendar la casă, nu se mai poate numi astăzi om modern și la rînd cu lumea.

Cum se comandă calendarul

PREȚUL CALENDARELOR:

În librării și la revanzători, calendarele dela Blaj se vînd cu următoarele prețuri:

Calendarul popular 25 Lei

Calendarul preoțesc 45 Lei

Pentru cetitorii gazetei noastre facem însă următoarele înlezniri însemnate:

Calendarul popular 20 Lei

Calendarul preoțesc 40 Lei

Acestea prețuri se înțeleg pentru cei cari își iau calendarul în mână, dela Administrația gazetei.

Trimiteri prin poștă:

Cine vrea să aibă calendarele noastre repede și sigur, trimite pe înainte, la adresa: „Unirea Poporului“, din Blaj, cu mandat poștal, pentru:

1 Calendar popular 25 Lei

1 Calendar preoțesc 45 Lei

și capătă, cu poșta plătită, oricare calendar dorit.

Cinci calendare deodată

Dacă se unesc 5 vecini sau cunoscuți cer, deodată, 5 calendare populare pe o singură adresă, plătește fiecare 23 Lei, trimițînd tot laolaltă 115 Lei și capătă calendarele trimise acasă, în colet postal, cu poșta plătită de noi!

Zece calendare deodată

Dacă se cer 10 calendare deodată, pe singură adresă, plătește fiecare cetitor 20 Lei laolaltă 200 Lei și capătă calendarele acasă cu poșta plătită de noi!

Douăzeci deodată

La 20 Calendare populare, fiecare 20 Lei plătim noi poșta și dăm în cinste, pentru steneala celui ce adună și trimite banii, un Calendar mare, preoțesc, sau 2 populare după dorință.

Toate înlesnirile înșirate mai la deal, se înțeleg numai dacă prețul calendarelor se trimite pe înainte. Cu ramburs calendarele vin mai scumpe și anume: La 1 calendar, trimis cu ramburs, cheltuielile sunt 15 Lei; la 10 bucăți 18 Lei; la 10 buc. 22 Lei; la 20 buc. 28 Lei și așa mai departe.

Trimiteți deci banii pe înaintel!

Aviz

Aduc la cunoștință On. Public, că am în pipinaria mea proprie din MICĂSASA tot felul de vișă ulioită americană cu rădăcină și fără rădăcină.

Rog binevoitorul sprijin

cu simă

Ioan Cosma

pepinerist în

Micăsasa jud. Târnava-Mică

(936) 2-3

CULTIVATORII DE VII

și toți cei cari doresc să-și facă vie, să ceară cu toată încrederea altoi dela

Fundațiunea Laday

din Petrisat, lângă Blaj.

Specialități pentru vinuri

Bucata 5-6 Lei

(926) 3-6